

SESTRA BARBKA

Za nič na svetu ne bi menjala poklica

Kadar čakamo v čakalnici bežigradskega zdravstvenega doma in nam začno počasi popuščati živci, se pričnemo jeziti: »Samo klepetajo, pa kavo pijejo tam notri!«

In ko končno pridemo na vrsto, niti ne opazimo sestre v sprejemnici, ustavimo se šele pred zdravnikom v ordinaciji. Če pa jo že »opazimo«, nanjo stresamo svoj bes in nejevoljo. Kolikokrat na dan sliši stavek: »Jaz plačujem zdravstveno zavarovanje, jaz zahtevam, jaz imam pravico!«

Toda nihče teh nadutih pacientov ne pomisli, da tudi ona kot mi plačuje vse prispevke in mora prav tako čakati v vrsti, če si hoče popraviti zobe.

Ena sester, ki že osem let sprejema paciente v splošni ambulanti bežigradskega zdravstvenega doma, je Barbka Ciber.

Že Barbkin oče je bil zdravnik, prav tako njen brat. Zato si

je tudi ona želela postati zdravnica in se vpisala na gimnazijo. A njen cilj je bil predaleč in da bi prej oblekla belo haljo, se je prepisala na šolo za medicinske sestre v Ljubljani, ki jo je uspešno končala pred skoraj desetimi leti. Potem je nekaj časa delala na kliniki za kirurgijo, a krhka in nežna kot je, ni zdržala težaškega dela.

Novo zaposlitev si je našla v splošni ambulanti našega zdravstvenega doma. Hitro se je vživela v novo okolje in ga vzljubila. »Danes vidim, da sem si izbrala pravi poklic. Za nič na svetu ga ne bi menjala,« pravi, medtem ko izpolnjuje neke formulare. No, administracija je njena šibka točka, saj porabi zanjo več kot tretjino svojega delovnega časa.

»Rada delam z ljudmi. Najbolj se razveselim tistega pacienta, ki pride na previjanje ali po injekcijo, saj tako vsaj za kratek čas spet postanem »se-

stra«, v sprejemni pisarni pa sem bolj »tajnica-birokrat«, saj moram izpolniti cele kupe različnih papirjev.«

Potem nam sestra Barbka izda še to, da je največji naval ob ponedeljskih in petkih ter da so upokojevalci najbolj razumevali pacienti.

»Vedo, da ne moremo vsega narediti naenkrat in znajo potrpeti. Med mlajšimi pa je več neučakancev, ki se znašajo name kot bi bila jaz kriva, da so morali čakati. Sicer pa v vseh teh letih nisem doživela kake posebne neprijetnosti.«

Sestra Barbka je poleg dela v ambulanti aktivna še v sindikatu in na nedavnem referendumu za sprejem samoupravnih aktov je bila predsednica volilne komisije.

»Kar dosti dela je bilo, a referendum je uspel!«

In ko sleče belo haljo ter odide domov, se Barbka Ciber spremeni v skrbno mamico svojemu Petru.

»Letos hodi v peti razred in priznati moram, da se doslej še nikoli nisem toliko ukvarjala s Petrovo šolo kot letos. Peti razred je kar hud prehod in pomemben start za nadaljnje šolanje,« se Barbka razgovori o sinu in v očeh se ji zaiskri materska ljubezen.

Pa načrti? »V sredo grem smučati!« se zasmije in tiho doda: »Pa večje stanovanje. Sedanjih 36 m² je premajhni. A to so le sanje. Kaj bi z načrti! Važno je, da sem srečna, zdrava in da z veseljem hodim v službo,« zaključijo pogovor in že zopet brska po papirjih pred seboj.

ANDREJ DVORŠAK

BROKAT IN BOMBAŽ IZ INDIJE – Trgovina Intertrade za Bežigradom (v Plavi laguni) je Bežigradčanom že dobro znana. Novost v tej trgovini je prodaja metrskega blaga, uvoženega iz Indije. Na voljo je brokat, katerega cena je 198 din za meter, čisti bombaž velja 59,45 din, vezani čisti bombaž pa od 82 do 108 din, odvisno od kvalitete blaga. Te dni so dobili tudi zelo lepo vezeno blago, primerno za težke zavese.

ZIMSKE POČITNICE TOKRAT NA SNEGU

Stopnik – na svidenje!

Na Vranskem je zimovalo 140 bežigradskih šolarjev – Premalo izkoriščene ugodnosti

Čeprav je dež pobral nekaj snega, ga je ostalo dovolj tudi za tretjo, zadnjo izmeno zimovanja bežigradskih otrok v domu Rdečega križa v Stopniku pri Vranskem. Prikrajšani niso bili ne smučarji in ne tisti otroci, ki jim je sankanje bolj všeč. Bil je čas pred kosilom. Otroci so se pripodili po hribu navzdol, se pogнали čez travnik in po zaledeneli poti v hišo. Odložili so smuči in sanke, se hitro preoblekli in že so sedli v jedilnici za mizo, kjer jih je čakala topla juha. Lakota pa takaj Počitni jo je obilen obrok lovske pečenke, obložene s krompirjevo kašo in grahovno omako. Potem pa še marmornat kolač in kozarec pristnega, domačega jabolčnega soka.

»Že znam voziti slalom!« se je brez zadrege pohvalil Boris, samozavesten in bister fantič. Na tekmovalju je dosegel drugo mesto, dobil pismeno priznanje, »diplomo veste«, je ponosno poudaril. Dobil je tudi čokolado, kot so jo dobili s pismenim priznanjem vred tudi

vsi drugi zmagovalci. »Tudi meni gre smučanje že kar dobro!« je povedala Urška in Ingrid to potrdila, mali Janez pa je hudo mušno posegel vmes: »Včeraj smo pa plesali.« Njegovi vrstniki so se navihano smehljali. Na zabavnem nedeljskem večeru so v programu nastopile le deklice »Čebelice.« Dečki »Medvedki« so se jim oddolžili nekaj dni pozneje.

Letošnje zimovanje otrok iz bežigradskih osnovnih šol v Domu Rdečega križa v Stopniku na Vranskem, je bilo res pravo zimovanje. V treh izmenah je 140 šolarj in šolarjev uživalo neskaljene vesele, zdrave zimske počitnice. Prehitro so minile. Bilo je tako lepo, da so otroci iz druge izmene jokali, ko so se morali posloviti.

Snežne razmere so bile tudi v tem prelepem kotičku Savinjske doline izredno ugodne, kar je omogočilo v celoti uresničiti zastavljen program. Smučarski tečaj je potekal brez zadreg. »Snega je bilo dovolj in tudi trd je bil!« pove smučarski vaditelj

Trpimir Štiglic. »Tereni so za začetnike primerni in prikladni tudi za vse kakovostne skupine. Otroci so se smučem hitro prilagodili in disciplinirano sledili vajam.«

Tudi sicer ni bilo z otroci kakšnih posebnih nevšečnosti. Zboleli ni nihče in tudi tisti, ki so prišli na zimovanje s prehladom, so se ga kmalu znebili. Zdravnik, ki je enkrat na teden prišel iz Ljubljane, je bil zadovoljen z zdravstvenim stanjem šolarjev. Zadovoljne pa so bile tudi vzgojiteljice in pedagoški vodja-tovarišica, ki so že prvi stiki z njo, dali vedeti, da je človek s prakso, ki zna uravnati delo s šolsko mladino tudi na počitnicah.

Bilo je nekaj preglavic, toda le prva dva dni po prihodu vsake izmene. Zastran reda in pospravljanja. Zlasti dečkom ni šlo v račun, da morajo sami pospraviti svoje reči – puloverje, srajce, nogavice. Ko pa so se začeli med sabo ocenjevati kdo bolj ljubi red in kdo ne, razmetanih oblaci ni bilo nikjer več videti. Opozorila vzgojiteljic ni bilo več potrebna.

Dom Rdečega križa v Stopniku je bil lani obnovljen. Sobe so opremljene z novimi ležišči, kuhinja z novimi štedilniki, stene jedilnice so opazne z lesom. Največji blagodat pa je centralna kurjava, ki enakomerno ogreva vse prostore. Vse to in mnogo kaj drugega je bilo storjenega za dobro počutje otrok. Za red v hiši skrbi prijazno osebje, za dobro in zadostno prehrano pa odlična kuharica, ki ve s čim je treba postreči doraščajočo mladino, ko lačna od razgibanja na svežem zraku sede za jedilno mizo.

Res veliko lepega in koristnega nudi Dom RK na Vranskem, ki ga z njegovo idilično, zeleno okolico vred ne znamo dovolj izkoristiti. Ne pozimi in zlasti ne poleti. Na zimovanjih ne vidimo šestletnikov iz male šole, pa čeprav je Dom tudi zanje pripravljen. Predšolskih otrok tudi ne vidimo na letovanjih. Klima na Vranskem je zdrava. Koristna je zlasti še za anemične otroke in za tiste, ki zastran raznih bolezenskih pojavov ne morejo na morje in niti ne smejo. O tem bi morali razmisliti starši ko se odločajo kam poslati otroka, da bo za njegovo zdravje koristno. Zlasti pa morajo o tem razmisliti zdravstveni delavci ko ob vsakokratnih pregledih pred letovanji ugotavljajo zdravstveno stanje otrok.

E. K.

Sestra Barbka in dr. Pevec med delom v Zdravstvenem domu Bežigrad.

Družbeni dogovor o varstvu spomenikov NOV

Za Bežigradom so že ustanovili poseben odbor – Pregledali bodo spominska obeležja v vseh krajevnih skupnostih

Na območju naše občine imamo okrog 50 obeležij (v to ni všeta Pot spominov in tovaristva), postavljenih v trajen spomin na padle borce ali na pomembne dogodke našega narodnoosvobodilnega boja in socialistične revolucije. Da je bil v preteklih letih odnos do varstva in vzdrževanja spominskih obeležij bolj malomaren kot pa skrben, pričajo obledeli napisi na njih in drugi sledovi časa in vremena. Prevrnjene vaze, ki so mnogokje navadni kozarci za konzerviranje sadja in zelenjave, ovenelo cvetje, odvržen papir in druga navlaška pa je slika okolja zlasti tistih obeležij, ki so postavljena na bolj skritih krajih. Navadili smo se, da okolje čistimo le ob velikih praznikih, v času med posameznimi prazniki pa na to pozabimo. Ob tej bridi resnici pa je treba tudi dodati, da smo doslej dali za vzdrževanje in varstvo spominskih obeležij zelo pičla sredstva. Lani je na primer občinski proračun namenil za to le 50 tisoč dinarjev, kar je boren znesek za tako veliko stvar.

Da bi spremenili odnos do pomnikov naše revolucije in do spomina na padle borce, ki smo jim postavili obeležja kakršne koli vrste in da bi pri tem ravnali po enotnih merilih, je bil lani v sklopu mesta podpisan ustrezeni družbeni dogovor. Njegove cilje naj bi uresničevali posebni odbori, sestavljeni iz delegatov podpisnikov posamezne občine.

V naši občini je tak odbor že imenovan. Delati je začel 26. januarja, ko se je sestal na svoji prvi seji, na kateri je imenoval za predsednico Nado Primožič, za tajnika pa Milana Brezovar-

ja. Odbor je razpravljati tudi o finančnem načrtu in srednjeročnem programu, ki pa nista dokončno izdelana, ker vse krajevne skupnosti še niso poslale svojih finančnih načrtov in programov. KS tudi še niso sporočile ali so že imenovala pri njihovih svetih komisijo, ki

bo morala nadzorovati spominska obeležja na svojem območju, ugotavljati v kakšnem stanju so ta obeležja in katera so potrebna obnova. V skladu z družbenim dogovorom mora biti odbor podpisnikov v nenehni povezavi s temi komisijami.

Po sklepu seje bo nekaj članov odbora podpisnikov družbenega dogovora obhodilo vse krajevne skupnosti v občini; na kraju samem bodo pregledali v kakšnem stanju so spominska obeležja. Na osnovi ugotovitev bo potem odbor ustrezno ukrepal.

E. K.

Bolj točne dostave snega, kot je ta, ki ga že nekaj časa teptamo po cestah in pločnikih, si niti misliti ne moremo. To počitniško darilo je šolske otroke razvedrilo kot že nekaj let nazaj ne. Razveselilo je prodajalce športne opreme, razgibalo smučarska središča, na vsaki vaški vzpetini je vse živo, razveselilo je starše in otroke.

Ko pa se spomnimo snega in prometa na cestah, ni več besed veselja in zimske razposajenosti. Tu so stvari drugačne. Belo opojnost povezujejo z gladko, nevarno cesto, s plundro in oškropitvijo pešcev na pločnikih, zastoji v prometu, padci pešcev na pločnikih, povezujemo jo s prometnimi nesrečami, ter mrtvimi in poškodovanimi ljudmi v prometu.

V tem sestavku se bomo omejili predvsem na razpravo o snegu, ki je že ali še bo zapadel na ceste, ulice in pločnike. Tudi letos smo že marsikaj rekli na račun neučinkovitosti in nepravilnosti intervencije komunalnih in tehničnih služb pri usposabljanju zasneženih cest za varnejši promet. Bodi tako ali drugače, zimska služba ne

more istočasno povsod ukrepati. To je treba razumeti. Razen vprašanja prevoznosti cest je tu še zadeva s pločniki, odvažanje in odstranjevanje snega z drugih površin in po-

Ne bi se radi spuščali naprej, naš namen je obravnava predvsem prometno varnost in zimske prometne ovire oziroma nevarnosti. Ob sneženju res ni priporočljivo,

PROMET V TEH DNEH

Januarski sneg – kakor za koga

dobno. Ne bomo pretiravali, če povemo, da nekateri deli pločnikov sploh niso bili očiščeni tako, da bi bila hoja varna, kaj šele da bi bili posuti z ustreznim posipalnim materialom. Tu so bili pešci prisiljeni hoditi po vozišču, tako rekoč med avtomobili. Na mnogih strehah se nihče ni dotaknil snega, ki je grozil, da bo zdaj zdaj zdrsnil na pločnik, nihče ni odstranjeval ledenih sveč, ki so grozile pešcem na pločnikih, snegobranov skoraj ni, topljenje snega se spreminja v curke vode, ki teko skozi poškodovane in dotrajane žlebove na pločnikih in tako naprej.

da gredo ljudje z avtomobilom v službo, če ta ni daleč, če so zveze mestnega javnega prometa ugodne in podobno. Na zasneženih cestah pride kmalu do zastojev in do še večjih zamud. Prav tedaj je na cestah največ soli, ki najbolj škoduje avtomobilom. Če bomo na cestah manj vozili, bo komunalcem lažje pluzenje in čiščenje cest. Raztaljeni in razmeščani sneg se spreminja v brozgo, ki se še vedno zadržuje na vozišču. To bi moralo zadržati voznike, da bi vozili bolj obzirno in ne bi oškropili pešcev od nog do glave s cestno umazanijo. Z zmerno hitrost-

jo velja voziti tudi zato, ker so v takih pogojih ceste še vedno spolzke, zaviranje slabo učinkovito, pa še vrsta drugih neugodnosti se pojavi.

Vsi tisti, ki imamo kakršne koli obveznosti pri čiščenju pločnikov, stopnišč, dohodov in podobno, potrudimo se, da bomo to opravili pravočasno in v redu.

Ob nižjih temperaturah mokre ceste poledenijo. Tako poledico, predvsem na lokalnih in manj prometnih cestah, bo pregnala le temperatura nad ničlo, ne pa komunalna sol.

Ne pozabljajmo na pločnike. Če niso očiščeni, se jih vsi izogibljejo, tudi otroci na poti v šolo in domov.

Prometne nesreče zaradi ledu in snega se dogajajo tudi otrokom. Drsanja na ledenih cestah imajo dovolj že avtomobilisti, ni treba, da se jim pridružijo še otroci. Sankanje in smučanje na cestah vodi naravnost pod avtomobilska kolesa. Tako je vedno bilo in tako bo tudi v bodoče, če se ne bomo starši bolj potrudili za varnost naših najmlajših.

MARJAN METLJAK